

Наш падпісны індэкс – 63783

Кардынал Робэр Сара абвясціў новую катэдру ў Віцебску

Кардынал Робэр Сара з беларускімі вернікамі

Новая старонка ў жыцці Каталіцкага Касцёла на Віцебшчыне была перагорнута 18 чэрвеня 2011 г. Гэты дзень азнаменавала падзея абвясчэння катэдрай святыні Езуса Міласэрнага ў Віцебску. Да гэтага часу катэдральным з'яўляўся касцёл св. Барбары, некалі адзіны ў абласным цэнтры.

Урачыстую літургію, якой папярэднічала адарацыя Найсвяцейшага Сакрамэнту ў касцёле Святога Духа і эўхарыстычная працэсія, узначаліў прадстаўнік папы Бэнэдыкта XVI кардынал Робэр Сара, старшыня Папскай рады «*Cor Unum*».

Кардынал Робэр Сара, выказаўшы сваю радасць з прысутнасці сярод каталіцкай супольнасці ў Беларусі, звярнуўся да прысутных з казаннем. «Катэдральны касцёл – гэта месца біскупскай катэдры. Адсюль біскуп навучае вас веры, каталіцкай веры. Веры, якую вы вызнаеце разам з усім Касцёлам. Таму сёння я знаходжу сярод вас ад імя Святога Айца Бэнэдыкта XVI, які праз маю асобу ў пэўным сэнсе прысутны тут з вамі», – адзначыў ва-

тыканскі іерарх. Ва ўрачыстасцях прынялі ўдзел беларускія іерархі, Апостальскі візітатар грэка-католікаў у Беларусі Архімандрыйт Сяргей Гаек, Мітрапаліт Вроцлаўскі арцыбіскуп Мар'ян Галэмбеўскі, арцыбіскуп архідыяцэзіі Маці Божай у Маскве Паоло Пеццы, арцыбіскуп Рыжскі Збігнеў Станкевіч, дапаможны біскуп Харкаўска-Запарожскай дыяцэзіі Ян Сабіла, біскуп Луцкі Маркіян Трафімак, сакратар Апостальскай Нунцыятуры кс. прэлат Крыспін Дубель, духавенства з Беларусі, Расіі, Польшчы, Германіі, Італіі, Афрыкі, Лацінскай Амерыкі, а таксама прадстаўнікі дыпламатычных місій.

Паводле catholic.by
Фота кс. Віктара Місевіча

Біскуп Уладзіслаў Блін вітае праваслаўных святароў на ўрачыстасці

Свабодная з'ява свабоднага жыцця

Штогод 1-2 ліпеня Будслаў збірае дзясяткі тысяч пілігрымаў з Беларусі і з-за мяжы. Будслаўскі фэст стаў масавым і ў гэтым годзе. На яго сабраліся пешыя пілігрымкі, паломнікі на роварах, а таксама байкеры.

Кс. Віктар Місевіч

Радзе тое, што ў гэты няпросты час эканамічнага і палітычнага крызісу ў Беларусі ёсць людзі, якія бяруць адпачынак за ўласны кошт і вырашваюць да Маці Божай. Пілігрымы добраахвотна пераадоўваюць сотні кіламетраў, як падказвае ім сэрца. Гэтай ахвяры патрабуе іх унутраны духоўны свет. Тут няма нават мовы пра нейкі адміністрацыйны рэсурс, прымус або грашовыя ўзнагароды. І таму паломніцтва такое каштоўнае і патрэбнае. Яно, будучы з'явай свабоднага жыцця, яшчэ больш дадае свабоды тым, што ідуць за крыжам. Таксама ніхто не будзе сумнявацца, што Нацыянальныя Санктуарый у Будславе і святочныя мерапрыемствы ў ім з'яўляюцца суцэльным пазітывам і крыніцай духоўнага адраджэння для вялізнай колькасці людзей. Аднак будслаўскія пазітыў сёлета набываюць і крыху іншае адценне. Адценне пратэсту...

Пілігрымы з аб'яванай калонай Віцебскай дыяцэзіі адмовіліся праходзіць у Санктуарый праз міліцэйскія турнікеты. Не атрымаўшы згоды міліцыі на праходжанне па-за турнікетамі, паломнікі заспявалі беларускі рэлігійны гімн

Кс. Вячаслаў Барок спрабуе дамовіцца з міліцыяй

«Магутны Божа» і леглі крыжам проста ў пыл будслаўскай вуліцы, пасля чаго пад словы песні «Я іду за Хрыста і Касцёл» вярнуліся ў наметавое мястэчка. Кожны, хто хоць раз прыйшоў пешшу да Маці Божай Будслаўскай, ведае як гэта незабыўна ўвайсці ў базыліку і ўпасці крыжам перад абліччам Марыі! А тут усе васемсот чалавек, некаторыя нават са слязамі на вачах, адмовіліся ў знак пратэсту ўвайсці ў Будслаўскі Санктуарый праз турнікеты.

Чаму так адбылося? Я сустрэў розныя меркаванні наконце ацэнкі паводзінаў віцебскіх пілігрымаў. Хтосьці падтрымаў іх пратэст, нехта – скрытыкаваў. Мне падаецца важным закрануць гэтую тэму ў «Каталіцкім Весніку», таму што пра праблему трэба гаварыць.

Я не з'яўляюся экспертам антытэарыстычных падраздзяленняў і не бяруся ў гэтым артыкуле даваць ацэнку

выніковасці працы міліцыі. Аднак унесці ўдакладненні ў некаторых момантах лічу неабходным. Пратэст пілігрымаў выклікала забарона на ўнясенне парасонаў і відэльцаў на тэрыторыю Санктуарыя, а таксама прымусовы агляд заплечнікаў ля турнікетаў. Асабіста я не разумею, чаму нельга было праносіць з сабой парасоны і відэльцы? Гэта натуральна, што такія рэчы ёсць у заплечніку пілігрыма. Паспрабуйце прайсці пешшу з Віцебска да Будслава і карыстацца толькі адной лыжкай! Гэта нерэальна. Выбіраючыся ў паломніцтва, пілігрымы бяруць з сабой усе неабходныя ў дарозе рэчы. І калі падчас якога-небудзь футбольнага матчу яшчэ можна зразумець сэнс такой забароны, то ў адносінах да Будслаўскага фэсту гэта зусім незразумела.

У Будслаў з'язджаюцца ў большасці сваёй сумленныя і закона-

паслухмяныя вернікі. Я перакананы, што біцца парасонамі і відэльцамі там, напэўна, нікому не прыйдзе ў галаву. А калі і знойдзецца які-небудзь аматар п'янага героіста, то на гэта і ёсць ахоўнікі правапарадку. Аднак калі забарона на ўнясенне парасонаў і відэльцаў выклікае сумную ўсмешку, то забарона на дыябетныя шпрыцы – толькі абурэнне. Вользе Давыдзенка з Полацка даваляюцца тры гадзіны чакаць ля турнікетаў больш прыхільнай змены супрацоўнікаў міліцыі. Яе не прапускалі на тэрыторыю Санктуарыя, бо яна мела пры сабе шпрыцы з інсулінам. Але Вольга хворая на цукровы дыябет і шпрыц з інсулінам для яе з'яўляецца жыццёвай неабходнасцю. Чаму адзін супрацоўнік міліцыі літаральна прытрымліваецца нейкай інструкцыі, а другі выказвае спагаду і дазваляе хвораму чалавеку прыняць удзел у набажэнстве? Дзеля чаго ў нас існуе міліцыя? Для аховы агароджанага статка ці для неадкладнай паслугі і дапамогі Чалавеку?

Працяг на стар. 5

Пілігрымкі з Віцебскай дыяцэзіі ў Будслаў, 2011г.

Назва групы і маршрут	Від пілігрымкі	Кіраўнік групы	К-ць дзён у дарозе	Пройдзеныя кіламетры	Колькасць пілігрымаў
1 Мёры – Будслаў XIX	пешая	Кс. Аляксандр Півавар	6	175	90
2 Полацк – Будслаў XVIII	пешая	Кс. Вячаслаў Барок	5	150	98
3 Браслаў – Будслаў XX	пешая	Кс. Лешэк Вітвіцкі	6	160	125
4 Глыбокае – Будслаў VIII	пешая	Кс. Мечыслаў Янчышын	2	75	202
5 Паставы – Будслаў XVI	пешая	Кс. Андрэй Возняк	3	90	140
6 Варапаева – Будслаў V	пешая	Кс. Віктар Сініцкі	2	55	115
7 Віцебск – Будслаў XVIII	пешая	Кс. Тадэвуш Дабравольскі Кс. Т. Каханюўскі	8	280	78
8 Відзы – Будслаў – Відзы VIII	роварамі	Кс. Альфрэд Пяхота	5	250	30
9 Барадзінічы-Ёды – Будслаў II				120	28

РАЗАМ: 876 пешых пілігрымаў

Летнік “Канікулы з Богам” у Друі

З 5 па 11 чэрвеня ў друйскім кляштары айцоў марыянаў адбыўся летнік “Канікулы з Богам”, у якім удзельнічала група дзяцей з Полацка.

■ С. Святлана Грэць, тэкст;

Наталля Арлянковіч, Алеся Пілімон, фота

На працягу тыдня дзеці мелі шмат мерапрыемстваў, якія арганізавалі для іх аніматары групы: с. Святлана, Алеся Пілімон і Аляксей Усаў.

У часе адпачынку дзеці наведалі дом састарэлых. Каб парадаваць людзей, што там знаходзяцца, яны падрыхтавалі прыгожыя букеты кветак, якія ім і падарылі. Наведалі таксама кляштар сясцёр Эўхарыстак. Сёстры запрасілі на

малітву ў капліцу, пасля якой пачаставалі ўсіх смачнай гарбатай і падрыхтавалі для кожнага сюрпрыз.

Кожны дзень распачынаўся і заканчваўся сустрэчай з Панам Богам на малітве, а цэнтрам была св. Імша, у якой дзеці прымалі актыўны ўдзел, рыхтуючы не толькі літургію Божага Слова, але і спевы пад час Імшы. Аніматары арганізавалі для школьнікаў спартыўныя эстафеты, біблейную віктарыну, конкурс “Міс і містар Друя”, дыскатэкі, шашлык. Дзеці не толькі адпачылі, але і дапамаглі ў працы, якую неабходна было зрабіць на тэрыторыі кляштара. Радасным момантам для ўсіх стаў адпачынак на возеры, якому паспрыялі добрае надвор’е і пазітыўны настрой усіх удзельнікаў летніка.

Пасля тыдня ў Друі дзеці разам з аніматарамі вярнуліся ў Полацк. Кожны быў удзячны Пану Богу за праведзены разам час.

Разважанні над Кнігай Апакаліпсісу

Чарговая малітоўная фармацыйная сустрэча ў межах «Школы малітвы Божым Словам» адбылася ў кляштары Сясцёр Эўхарыстак у Браславе 3–5 чэрвеня 2011 г. Яна была прысвечана першай частцы Кнігі Апакаліпсісу. Сустрэчу праводзіў кс. Тадэвуш Дабравольскі SDS.

Гэтая кніга па сённяшні дзень застаецца самай таямнічай кнігай Святога Пісання. Усё ж такі яна не

была напісана для навукоўцаў ці тэологаў, але для ўсіх вернікаў, каб даваць ім надзею ў цяжкасцях і выпрабаваннях.

Удзельнікі дзякуючы канферэнцыям, адарацыі, медытацыі і святой Імшы мелі магчымасць паглыбіць свае веды і панаваму асэнсаваць словы, скіраваныя да сямі Касцёлаў у Азіі. Адкрыццё таямніцы знакаў і сімвалаў узбагаціла не толькі хвіліны малітвы, але таксама духоўнае жыццё ўсіх удзельнікаў.

Мосар: летняя сустрэча “Легіёну Марыі”

У суботу, 11 чэрвеня 2011 года, у Мосары адбылася летняя сустрэча “Легіёну Марыі” курыі Маці Божай Балеснай (Глыбокае), у якую ўваходзяць 6 прэзідэнтаў з розных парафій Віцебскай дыяцэзіі.

■ Кс. Аляксей Юркайць

У 2009 годзе ў Мосары быў урачыста асвечаны крыж, усталяваны ў гонар 15-годдзя дзейнасці ў Беларусі гэтага каталіцкага апостальскага руху, і тут трэці год збіраюцца легіянеры.

Парафіяне – члены “Легіёну Марыі” з Глыбокага, Дзеркаўшчыны, Докшыц, Верхнядзвінска, Ахрэмаўцаў, Дунілавічаў і Лучая, – сабраныя ў парафіяльным доме, спачатку чыталі Легіянерскую абавязковую малітву (tessera), паслухалі справядачу каміцымаў і навіны з жыцця “Легіёну Марыі” ў Беларусі, а таксама супольна памаліліся на Ружанцы.

Потым удзельнічалі ў Святой Імшы, слухалі Божэ слова і маліліся перад рэліквіямі святога Юстына ў капліцы.

Пасля абеду яны ахвотна дапамаглі каля святыні аднавіць прыгажосць, старанна прапалолі кветкі.

Перад ад’ездам у парафіяльным доме легіянеры дзяліліся сваімі ўражаннямі ад сустрэчы. І калі на душы ёсць радасць, вялікая радасць, нягледзячы на стому, то гэта значыць, што Божая Маці была з намі! Кожны дзень, пражыты для Бога, – гэта плённы дзень!

Легіянеры – тыя, хто ў штодзённасці нясе Бога людзям, якія маюць патрэбу ў Ім. Яны з’яўляюцца нібы працягам рук святара, рук самога Езуса Хрыста, ідучы туды, дзе ёсць цяжкасці, хваробы, цяжкія жыццёвыя праблемы. Бог праз сучасных апосталаў перамагае сілы цемры, знаходзіць згубленую авечку, узмацняе надзею і дае радасць моцнай веры.

Адпуст у Казлоўшчыне

■ С. Марына Брылёнак

Адпустовая ўрачыстасць у парафіі святых Пятра і Паўла, што ў Казлоўшчыне (Шаркаўшчынскі дэканат, Віцебская дыяцэзія), была вельмі асаблівай.

На святой Імшы разам з вернікамі маліліся пілігрымы з Браслава, якія крочылі да Маці Божай у Будслаў. Кс. Уладзімір Заянцоўскі, пробашч парафіі, і ўсе прысутныя з вялікай радасцю віталі незвычайных гасцей. У супольнай малітве з’ядналіся людзі з розных куточкаў

Віцебскай дыяцэзіі. Кожны з іх уносіў свае просьбы і падзякі да Бога, прасіў пра заступніцтва святых Апосталаў Пятра і Паўла.

Падчас гаміліі, якую прамовіў кс. Лешэк Вітвіцкі з Браслава, была падкрэслена вартасць веры кожнага чалавека, які ідзе да Бога. Таксама святар падзякаваў усім прысутным на ўрачыстасці, а асабліва пілігрымам, за прыклад веры, які яны даюць іншым.

Пасля Эўхарыстыі парафіяне з адкрытым сэрцам і ўдзячнасцю запрасілі ўсіх пілігрымаў на абед, які загадзя прыгатавалі.

Павел Таркоўскі: “Беларускі народ вельмі спагадлівы, гасцінны”

Ужо не першы год некаторыя пілігрымкі з розных куткоў Беларусі маюць радасць быць разам з польскімі байкерамі. Сваімі ўражаннямі пра Беларусь падзеліцца адзін з байкераў – Павел Таркоўскі, які разам з сябрам Андрэем Цясельскім некаторы час праводзіў з полацкімі пілігрымамі.

■ Ірына Грэйць

– Раскажыце, калі ласка, пра вашыя падарожжы і пілігрымкі па Беларусі.

– Гэта ўжо трэцяе падарожжа ў Беларусь. Галоўнае месца, куды мы едзем, Будслаў. Першы і другі раз я ехаў у рэйдах. Іх арганізатарам з’яўляецца асацыяцыя “Міжнародны Катынскі Байкерскі Рэйд”. Было каля 20-ці матацыклаў. У гэтым годзе прыехалі адразу ўдваіх з сябрам, бо мелі запрашэнне на шлюб. Рэйд прыехаў пазней у Будслаў. Нядаўна былі таксама ў Гродне на з’ездзе байкераў.

– Што найлепш запомнілася ў Беларусі?

– Калі казаць пра тое, што запомнілася, то можна назваць шмат рэчаў. Але найбольш моцнае ўражанне пакінулі, напэўна, Курапаты, што пад Мінскам. Беларускі народ вельмі спагадлівы, гасцінны. У Беларусі багата прыгожых касцёлаў.

– Чым для вас з’яўляецца вера? Якая сувязь паміж верай і вашымі падарожжамі?

– Вера ў Бога паказвае чалавеку,

як патрэбна жыць. Калі едзем з рэйдам, не звяртаем увагі на надвор’е, наведваем святыя і асвечаныя месцы. Там праліта шмат крыві нявінных людзей – Курапаты, Меднае і іншыя. Там ёсць малітва, адпраўляецца святая Імша. Рэйд нагадвае своеасаблівую пілігрымку, дзе пераносяцца розныя цяжкасці. Напрыклад, за адзін дзень можам праехаць больш за 500 км. Едзем у дождж, спім у намётах, прачынаемся каля пяці гадзін раніцы. Кожны дзень розны. Рэйд сам па сабе нялёгкая справа. Ва ўсіх цяжкасцях чалавек адкрываецца на дзейнасць Бога.

– Наколькі небяспечна падарожнічаць на матацыклах? Што самае складанае?

– Небяспечнасцей на дарозе шмат. Але асабліва ў дождж. Дрэна відаць, слізкая дарога. Гэта, напэўна, для мяне самае складанае.

– Вашыя пажаданні для пілігрымаў?

– Жадаю, каб гэта пілігрымка да Маці Божай прынесла як мага лепшы плён. Спадзяюся сустрэцца ў наступным годзе з усімі ў Будславе.

Аповед з пілігрымкі

Ужо 18-ы раз ідуць пілігрымы з Полацка да Маці Божай Будслаўскай. Але ў гэтым годзе паломніцтва значна адрознівалася ад папярэдніх.

■ Ірына Грэйць, тэкст;
Кірыл Татарын, фота

Сёлета пілігрымка сабрала значна больш моладзі, прычым не толькі з Полацка. Удзельнічалі маладыя людзі з Мінска, Талачына, Расонаў, Астраўца, Наваполацка, Браслава, Глыбокага. Ніхто з іх не пашкадаваў часу і грошай, каб прыехаць у Полацк і пайсці разам у Будслаў. Некаторыя ішлі ўпершыню. Калі яны дзяліліся сваімі ўражан-

нямі, вочы блішчэлі ад радасці. У наступным годзе Маці Божая зноў будзе іх чакаць. Без сумневу, яны прыйдуць. Чаму? Непараўнальна пачуцці весялосці, уздым сіл і настрою назіраюцца ў людзей, якія ідуць першы раз. Яны са здзіўленнем глядзяць на тых, хто ахвярна моліцца на ружанцы, спявае песні, а часамі вяселья крычалкі. Без гэтага немагчыма. Людзі абуджаюцца вельмі рана ў пілігрымцы, каб потым праслаўляць Бога і дзяка-

ваць Яму на працягу ўсяго дня. Здаецца, вандраваў бы так усё жыццё.

Руплівыя і ветлівыя гаспадары Ломашаў, Прошкава, Глыбокага, Параф’янава. Калі трапляеш да каго-небудзь з іх на начлег, адчуваеш клопат маці. Заўсёды накормяць, пашкадуюць. Хоць, можа, нага або галава і не так моцна баліць, але як прыемна адчуваць, што хтосьці шкадуе цябе, нават незнаёмы чалавек. У некаторых мясцовасцях пілігрымаў прымалі не толькі католікі, але і праваслаўныя. Вось тады адчувалася сапраўдная хрысціянская еднасць.

Полацк сабраў 98 чалавек. Людзі старэйшага ўзросту вельмі цешыліся, што сярод іх столькі моладзі. Былі і дзеці. Мар’янка, якая мае тры гады, пілігрымуе да Маці Божай штогод ад самога свайго нараджэння. А самай старэйшай паломніцы – 74 гады. Пераадольваючы ўсе цяжкасці, яна мэтанакіравана ішла разам з намі ўсе 5 дзён.

Падчас падарожжа ў Будслаў сярод паломнікаў адчувалася вялікае адзінства. Гэтаму, канешне ж, паспрыяў кс. Вячаслаў Барок. Ён з’яўляецца каардынатарам пілігрымак у Віцебскай дыяцэзіі. Каму, як не кс. Вячаславу, лепш за ўсё ведаць пра галоўныя моманты арганізацыі паломніцтваў. Сястра Магдалена дапамагала ў правядзенні малітваў, расказвала цікавыя гісторыі. А сястра Святлана рыхтавала моладзь да спеву ў санктуарыі і падчас святой Імшы ў пілігрымцы.

Калі пачынаўся дождж, пілігрымы адразу апраналі плашчы, даставалі парасоны. Але праз некаторы час пад буйнымі кроплямі наладжваліся гульні ў валејбол, у “ножкі”, якія так любіць моладзь.

Радасць перапаўняла пілігрымаў, калі яны прыйшлі ў Будслаў. Маладыя людзі спявалі на святой Імшы а шостае гадзіне, уносілі да Маці Божай просьбы і падзякі, праслаўлялі Бога спевамі і танцамі ў намётавым мястэчку, актыўна праводзілі рэкламу “Каталіцкага Весніка”.

Добрыя моманты, якія перажылі разам, пілігрымы будуць успамінаць цэлы год.

Фэст св. Антонія Падуанскага ў віцебскай парафії

Нягледзячы на нязручнасці, выкліканыя рэканструкцыяй будынка касцёла св. Антонія ў Віцебску, часовая капліца парафії была запоўненая вернікамі цалкам.

■ Ігар Красоўскі. Фота аўтара

У гасці на свята да парафіян прыбылі і шматлікія прадстаўнікі іншых віцебскіх касцёлаў і іншыя святары з парафій Віцебска. Св. Імшу цэлебраваў кс. Тадэвуш Дабравольскі SDS з парафії Святога Духа, гамілію пра жыццёвы шлях святога прачытаў самы далёкі гасць - пробашч бягомльскай парафії кс. Віктар Місевіч.

Пасля Літургіі і Літаніі да апекуна парафії Антонія Падуанскага віншаванні ў гонар сваіх імянін атрымала сястра-служанка Антонія. У духу любові-агапэ ў касцельным садзе была наладжана сумесная святочная імпрэза. А потым адбыўся невялічкі імправізаваны канцэрт хрысціянскіх песень у выкананні зводнага хору пад кіраўніцтвам кс. Алега Буткевіча, пробашча парафії св. Антонія.

Працэсія Божага Цела ў Полацку

■ Ірына Грэйць

Эўхарыстычная працэсія Божага Цела прайшла 26 чэрвеня ў Полацку. Святую Імшу і працэсію ўзначаліў кс. Францішак Кісель.

У гаміліі ён паведаміў вернікам пра тое, што Езус Хрыстус прыйшоў сёння на зямлю, у самотны свет, прынёсшы з сабою радасць. Сапраўды, радасць была ў сэрцы кожнага, хто ўдзельнічаў ва ўрачыстасці. Людзі, якія ішлі за Хрыстом наўкола касцёла, агалашвалі добрую вестку аб Яго Увакрасенні. Эўхарыс-

тыя з'яўляецца неабходнай для чалавечай душы, бо недастаткова мець падмацаванне толькі для цела.

Ідучы разам з Хрыстом, людзі нагадвалі апосталаў, што ўжо не мелі страху і распачы. Руплівыя вернікі ўпрыгожылі алтары, каб годна прывітаць Божае Цела. Да Хрыста, які прысутнічаў сярод іх у выглядзе Цела і Крыві, людзі ўзносілі просьбы і інтэнцыі. Перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам маліліся ўрачыста. Гэтая малітва была своеасаблівай падзякай за Цела і Кроў Збаўцы.

Фэст у Глыбокім

19 мая 2011 года парафія Святой Тройцы ў Глыбокім (Віцебская дыяцэзія) сабрала шматлікую колькасць вернікаў з нагоды адпусту.

■ С. Марына Брылёнак

Надвор'е не перашкодзіла ні дзецям, ні дарослым у святкаванні вялікай парафіяльнай урачыстасці. Ранішняю святую Імшу цэлебраваў арцыбіскуп Мар'ян Галэмбеўскі з Вроцлава. Гэтае яднанне ў супольнай малітве прынесла шмат радасці прысутным.

Таксама на Эўхарыстыі, якая адбылася а пятнаццатай гадзіне, вернікі маліліся за свае сем'і, сваю парафію і сваю краіну. Шмат святароў справавала літургію. Падчас гаміліі, якую прамовіў ксёндз-дэкан з Пастаў Андрэй Возняк, было пастаўлена пытанне: ці кожны з нас мае ў сабе Божую любоў і дабрыню, каб мог падзяліцца ёю з іншымі? Ён засяродзіў увагу на Святой Тройцы, на той лучнасці, якая аб'ядноўвае Бога Айца, Сына і Духа Святога. Асабліва зазначыў, што лёгка любіць тых, хто

далёка, але сапраўднай любові і ўвагі патрабуе той, хто знаходзіцца побач з намі.

На заканчэнне вернікі прайшлі ўрачыстай працэсіяй з Найсвяцейшым Сакрамэнтам па вуліцы каля касцёла. Гэта выклікала шчырую ўвагу глыбачан і гасцей. Потым усе супольна праспявалі гімн праслаўлення Богу ў Тройцы Адзінаму.

Вялікую радасць прынес канцэрт пастаўскага ансамбля "Паазер'е", які быў запрошаны на ўрачыстасць ксяндзом-дэканам Мечыславам Янчышынём. На пляцы ля святыні гурт спяваў народныя песні, пад якія танцавалі прысутныя – ад маленькага да найстарэйшага. Гэтая адпустовая ўрачыстасць застанецца ў памяці кожнага верніка, бо ўсе з'ядналіся не толькі ў супольнай малітве, але і ў праслаўленні Бога ў танцах і спевах.

Свабодная з'ява свабоднага жыцця

Фота Кастуся Шытала

Пачатак на стар.1

Я ведаю, што гэты артыкул прачытаюць і супрацоўнікі міліцыі. Нічога дзіўнага. У гэтым ведамстве шмат каталікоў і сярод іх ёсць таксама і нашы чытачы. І мне не хацелася б, каб мае словы ўспрымаліся толькі як крытыканства. Я з вялікай павагай стаўлюся да тых людзей у форме, хто сумленна і ахвярна выконвае свой абавязак перад Радзімай і грамадствам. І хацеў бы падзякаваць тым з іх, хто ў Будславе праявіў пашану да святога месца і да пілігрымаў.

Падсумоўваючы вышэйсказанае, хацелася б дадаць, што пратэст пілігрымаў Віцебскай дыяцэзіі меў пад сабой рэальную глебу. Вельмі хочацца, каб наступным летам у працы міліцыі быў заўважаны сапраўдны клопат пра Чалавека. Каб можна было дзякаваць не толькі шараговым міліцыянерам за ветлівасць і тактоўнасць, але і іх кіраўніцтва за веданне рэаліяў і разумных інструкцый па беспецы. Урэшце ў нас адна Радзіма і адно грамадства. І няхай будслаўскага пазітыву будзе яшчэ больш. Больш для ўсіх.

Пілігрымка: думкі, уражанні, пачуцці

Кожны чалавек, які ідзе ў санктуарый або ў святое месца, павінен ведаць, чым з'яўляецца пілігрымка, якое мае значэнне. Сваімі думкамі на гэту тэму падзяліліся паломнікі, што ішлі з Полацка ў санктуарый Маці Божай у Будславе.

Яўген Касценка (Ахрэмаўцы):

Пілігрымка для мяне з'яўляецца крыніцай душэўнага спакою. Калі знаходжуся некалькі дзён сярод сапраўдных католікаў, то атрымліваю вялікі зарад пазітыву. Падчас пілігрымкі можна знайсці шмат новых сяброў. Таксама 6 – 7 дзён у дарозе дапамагаюць правесці сваю трываласць, загартаванасць. Пілігрымка – час малітвы ў асабістых інтэнцыях. Заўсёды радасна праводзім час з моладзю.

Аляксей Усаў (Новы Пагост):

Па-першае, пілігрымка з'яўляецца часам для перамены жыцця. Час, калі можна паглядзець

на сваё мінулае, зрабіць патрэбныя высновы. Для мяне важна хадзіць у пілігрымку кожны год, тады можна ўбачыць, якія змены адбыліся. Па-другое, гэта шлях да Маці Божай, шлях праслаўлення і пакуты, радасці і скрухі. У дарозе чалавек даведваецца пра свае слабасці. Пілігрымка – гэта час прабачэння.

Наталя Лінкевіч (Домашы. Гаспадыня, якая пры-

мала пілігрымаў):

Заўсёды рады прымаць пілігрымаў. Пілігрымка – час новых знаёмстваў, цікавых размоў. Пастаянна прымаем паломнікаў, якія ідуць у Будслаў. Вернікі, калі ідуць у пілігрымку, моляцца за нас, а мы молімся за іх.

Сяргей Кавалёнак (Полацк. Першы раз ішоў у пілігрымку):

Пілігрымка для мяне з'яўляецца спосабам, які ачышчае думкі ад розных гарадскіх праблем. У часе пілігрымкі можна падрыхтавацца да сустрэчы з Маці Божай Будслаўскай. Я пазнаёміўся з рознымі людзьмі, якія пяць дзён былі побач, падтрымлівалі адно аднаго. Уразілі, канешне ж, абраз Маці Божай і касцёл са сваімі трохмернымі фрэскамі.

Сафія Ханагян (Талачын):

Для мяне пілігрымка найперш з'яўляецца сустрэчай з Богам. Чалавек мае час для разважання над сваім жыццём. Можна пабыць у адзіноце. У дарозе людзі праслаўляюць Госпада, духоўна развіваюцца. З'яўляецца магчымасць убачыць сапраўдную вартасць жыцця. Цішыня разам з тым спалучаецца з цікавымі размовамі, з радасцю.

Таццяна Бальшакова (Полацк):

Пілігрымка – час роздуму, час перасэнсавання ўсіх жыццёвых каштоўнасцей. Іду ў паломніцтва, каб падзякаваць Пану Богу за ўсё, што было ў маім жыцці, каб навучыцца любіць Пана Езуса яшчэ мацней. У дарозе малюся, каб ўсе людзі пазналі Госпада, жылі згодна з заповедзямі. Маці Божая Будслаўская дапаможа ў гэтым.

Ларыса Ценцялова (работнік медслужбы ў пілігрымцы):

Вельмі здзівіла, што ідзе шмат маладых людзей. У дарозе весела, цікава. У паранні з праваслаўнымі паломніцтвамі, у католікаў больш весела. Для работнікаў медыцыны пілігрымка – гэта праца. Мы рады дапамагчы і вылечыць ўсіх.

Апытанне праводзіла Ірына Грэйч

Паломніца пані Ванда

Сярод пілігрымаў Віцебскай дыяцэзіі, што накіроўваліся сёлета ў Будслаў, была і Ванда Міхайлаўна Ермаковіч, якой 7 чэрвеня споўнілася 85 гадоў.

■ Кацярына Лаўрыненка

Нарадзілася пані Ванда ў в. Хрыстова, якая тады належала да Дзеркаўшчынскай парафіі. Дарэчы, усе самыя важныя моманты хрысціянскага жыцця пані Ванды былі звязаны менавіта з Дзеркаўшчынскім касцёлам. У гэтым касцёле яе хрысцілі, у ім пані Ванда прыняла Першую Святую Камунію (між іншым, на заняткі па катэхізісе трэба было штодзённа праходзіць 7 км) і Сакрамонт Бежмавання. А першым малітвам маленькую Ванду навучылі маці і цётка Дарота, тэрцыярка, якая жыла разам з імі. І вянчалася пані Ванда (тады Машніч) з Антоніем Ермаковічам у 1949 г. у Дзеркаўшчынскім касцёле. У гэтым жа касцёле ксёндз Ян Макжэцкі ўдзяліў Сакрамонт Хросту ейным дзеям: у 1954 г. – Ірыне, а ў 1958 г. – Здзіславу. Дарэчы, ксёндз Макжэцкі быў адным з тых некалькіх каталіцкіх святароў, якія пазбегнулі арышту ў змрочныя 1947–1951 гг., таму Дзеркаўшчынскі касцёл у пасляваенныя гады заўсёды быў адчынены для вернікаў. Аднак у 1959 г. ксёндз Ян Макжэцкі памёр, святая Імша ў касцёле не адпраўлялася, што і стала для ўладаў повадам, каб зачыніць касцёл. З таго часу, каб прыняць удзел у святой Імшы, пані Ванда, як і іншыя вернікі з Дзеркаўшчынскай парафіі, вымушана была даяджаць у касцёл у Глыбокае. Акрамя гэтага, у іх вёсцы вернікі збіраліся і на маёвья, і на чэрвеньскія, і на ружанцовыя набажэнствы. Сама пані Ванда ўдзельнічала ў ружанцовым коле. Так-

сама у свой час яна сама прыгатавала да Першай Святой Камуніі ўласных дзяцей. Ірына прыняла Яе таемна ў Ваўкалацкім касцёле, а сын Здзіслаў – у Глыбоцкім.

Пані Вандзе было 63 гады, калі на Беларусі, нарэшце, змянілася стаўленне да рэлігіі і вернікам Дзеркаўшчынскай парафіі вярнулі іх касцёл. Як жа яна радавалася тады! А Пан Бог даў гадоў, каб нацешыцца рэлігійнай свабодай. Пані Ванда вельмі любіць удзельнічаць у адпустовых ўрачыстасях. Дзеля гэтага даяджае ў касцёлы ў Паставы, Монар, Дзеркаўшчыну і Дунілавічы. І, канешне ж, у Будслаў. Шмат гадоў запар пані Ванда ездзіла ў Будслаў аўтобусам ці цягніком і адзін раз нават роварам. А пяць гадоў таму ўпершыню пайшла ў Будслаў пешшу. Тры разы пані Ванда вырушвала ў шлях з Глыбоцкай пілігрымкай, а цяпер, калі в. Хрыстова, дзе яна жыве, стала належаць да Дунілавіцкай парафіі, – двойчы з Варапаяўскай.

“Маю пілігрымку я ахвяравала Маці Божай за ўсе ласкі, гэта мая падзяка Пану Богу за ўсё, што Ён мне даў,” – гаворыць пані Ванда. Прызнаецца, што вагалася, ці ісці гэтым разам у пілігрымку, бо “пераважна ж моладзь ідзе”. Але пробашч сказаў ёй: “Калі маеце сілы, то ідзіце. І не саромейцеся свайго ўзросту. Менавіта вашае пакаленне веру захавала і яе моцна трымаецца”. Таму хочацца пажадаць пані Вандзе яшчэ шмат пешых пілігрымак у Будслаў, каб, пераадолювачы няпросты шлях да Маці Божай Будслаўскай, яна і надалей служыла прыкладам сапраўднага хрысціянскага жыцця!

Католік і палітыка: пазіцыя Касцёла

У часы бурлівых грамадскіх падзей вернікі часта падзяляюцца на два лагеры. Адно чакаюць ад ксяндзоў, каб тыя выказваліся і дзейнічалі як нейкія палітычныя лідэры. Другія ж наадварот – жадаюць, каб духавенства трымалася як мага далей ад “брудаў” палітыкі. Першыя любяць падкрэсліваць, што святар – гэта пастыр. Другія – што ён толькі духоўнік. А праўда, як гэта часта бывае, знаходзіцца пасярэдзіне. Святар – гэта пастыр, але пастыр духоўны.

■ Кс. Андрэй Рылка

Ускладняе сітуацыю ксяндза і тое, што ён адначасова з’яўляецца і грамадзянінам сваёй краіны, і прадстаўніком Касцёла. Як прыватная асоба ён тэарэтычна мае права свабодна выказвацца на кожную грамадскую тэму. Але на практыцы нават прыватнае меркаванне нейкага святара людзі адразу ўспрымаюць (або спецыяльна выкарыстоўваюць у СМІ) як афіцыйнае «меркаванне Касцёла». На самой жа справе, афіцыйна ў грамадскіх справах ад імя Паўсюднага Касцёла выказваецца Папа, ад імя Касцёла лакальнага – біскуп або святар, якога ён афіцыйна ўпаўнаважаны. Таму і святарам, і вернікам важна вучыцца адрозніваць прыватнае меркаванне ад афіцыйнага.

Паводле Кананічнага права (каноны 285 - 287), святарам забараняецца быць членамі, а тым больш кіраўнікамі палітычных партый ці іншых падобных арганізацый, а таксама займаць свецкія пасады. Інакш кажучы, касцёльнае права заклікае духавенства займаць, наколькі гэта магчыма, нейтралітэт у палітычных справах. Тое ж права пакаіда біскупам магчымаць акрэсліваць, як практычна дзейнічаць святарам у той ці іншай спрэчнай сітуацыі.

Калі ж гаварыць пра адносінны католік – палітыка, то, на маю думку, у беларускім грамадстве існуе прынамсі дзве няправільныя ўстаноўкі.

Па-першае, свецкія католікі або не ведаюць, або не разумеюць, што палітыкай не павінна займацца толькі адна нязначная частка Касцёла

– духавенства. Свецкія католікі нават абавязаны займацца палітыкай, каб прапагандаваць у грамадстве хрысціянскія прынцыпы і законы. Гэта адна з формаў евангелізацыі.

Па-другое, мне здаецца, што Беларусі пагражае нездаровая клерыкалізацыя. Многія свецкія католікі глядзяць на ксяндза як на прыклад паводзінаў і эксперта ва ўсіх без выключэння справах. Гэта ў чымсьці зручная, але вельмі небяспечная для Касцёла сітуацыя. У палітыцы святар не можа быць прыкладам для верніка, бо яму нельга дзейнічаць у гэтай сферы. Святар можа толькі гаварыць пра маральныя асновы палітычнай дзейнасці. А вернікі часта слепа наследуюць пасіўную (нейтральную) палітычную паставу духавенства, непрымальную для свецкага католіка. Свецкія вернікі, наадварот, павінны паводзіць сябе вельмі актыўна. Роля святара мае дарадчы характар, а верніка – практычны і дзейны.

Акрамя таго я лічу, што карані грамадскай пасіўнасці нашых людзей звязаны не столькі з няправільнымі хрысціянскімі ўстаноўкамі, колькі з гістарычнай трагічнай спадчынай. Шматвяковыя знішчэнні грамадска актыўных людзей прывялі да фарміравання нейкага комплексу прыстасавальніцтва, фальшывай талерантнасці, раздваення паміж тым, што чалавек думае, а як сябе паводзіць. Здаецца, нашаму грамадству трэба будзе доўга лячыцца ад гэтых сацыяльных хваробаў. Але каб быць здаровымі заўтра, варта ўзяцца за тэрапію ўжо сёння.

Крыніца: <http://slovo.grodnensis.by>

“Канікулы з Богам” у Докшыцах

■ а. Віталь Бандаронак OFMcap

3 9 па 16 чэрвеня ў парафіі Святой Тройцы, што ў Докшыцах, для дзяцей быў арганізаваны летнік “Канікулы з Богам”.

Адпачыць з Богам і пазнаёміцца з новымі сябрамі сабралася каля 60 дзяцей, якія паходзілі з розных гарадоў і вёсак: Докшыц, Віцебска, Маладзечна, Мінска, Ураджайнага, Ваўкалата, Таргуноў. Але гэта не перашкаджала дзецям хутка пазнаёміцца і пасябраваць. Да актыўнага знаёмства падштурхоўвала супольная малітва, якой пачынаўся і заканчваўся кожны дзень, праца, абавязкі, заданні, гульні, у якіх дзеці ахвотна ўдзельнічалі. Паводле праграмы летніка кожны дзень павінен быў вылучацца сваёй адметнасцю і непаўторнасцю, хоць былі сталыя і нязменныя пункты дня, дзякуючы якім дзеці павінны былі вучыцца адказнасці, дысцыпліне, паслухмянасці, пашаны да чужой працы, салідарнасці. Мыццё посуду, падлогі, уборка смецця, клопат аб чысціні і парадку пасля першых дзён пераканалі дзяцей у неабходнасці графіка дзяжурстваў. Як казалі святары, святасць пачынаецца з малых і вельмі простых рэчаў.

У часе штодзённай св. Імшы святар набліжаў дзецям тэму канкрэтнага дня, тлумачыў асновы хрысціянскай веры і людскога жыцця. Слова Божае адкрывала дзецям свет Хрыстовай любові, у якім яны пазнавалі свайго Збаўцу, даведваліся аб тым хто такі Хрыстус? Чаму Ён хоча з намі сябраваць? Хто такі сябар і як трэба сябраваць? Да чаго Хрыстус нас паклікаў? Хто

такія вучні Хрыста? Як мы павінны любіць нашых бацькоў? Што такое сапраўдная радасць? Хто такая Божая Маці? Што такое адпачынак і як яго выкарыстоўваць у нядзелю?

Таксама цікавым быў кожны вечар канікул з Богам. Гэта быў той час, калі дзеці мелі магчымаць паказаць сваю творчасць, свае мастацкія, акцёрскія здольнасці. Дзеці ўдзельнічалі ў балі-маскарадзе, прадстаўляючы цікавыя касцюмы. Падрыхтоўка да інсцэніровак, пантамім сталася шанцам, каб выказаць сваю тэатральную крэатыўнасць. Дзеці вучыліся праслаўляць Бога не толькі спевам і малітвай, але і культурным адпачынкам, ахвотна ўдзельнічалі ў вечары танцаў. Фестываль “Пошукі талентаў” адкрываў у дзецях вялікія магчымасці, якімі абдарыў іх Бог. Спартыўныя забавы і гульні збліжалі дзяцей і прыносялі шмат радасці, а найбольш актыўным і спрытнейшым і ўзнагароды.

Апошні дзень прынес шмат веселасці і невялічкі смутак, бо надыйшоў момант заканчэння “канікул з Богам”. Але дзеці вярталіся да сваіх дамоў з багажом пазітыўных і важных перажыванняў, поўныя жывой веры, надзеі і любові. Хрыстус у Евангеллі кажа: “Пушціце дзяцей і не забараняйце ім прыходзіць да Мяне, бо такім належыць Валадарства Нябеснае” (Мц 19, 14). Для Хрыста вельмі важна сябраваць з дзецьмі, а таксама дзецям вельмі важна перажыць сваё дзяцінства, маладосць у добрым сяброўстве.

Вялікі дзякуй за дапамогу ў арганізацыі і правядзенні “канікул з Богам” сёстрам Маргарыце Аўгустын ASC і Ганне Дзятлік ASC, бр. Войцеху Врублеўскаму OFMcap і докшыцкай моладзі.

Разважаем над Божым словам

Разважанні, якія вам прапануем, пажадана чытаць, маючы перад вачыма тэкст са Святога Пісання, вызначаны на кожную нядзелю.

17 ліпеня

Мц 13, 24-30

Езус сее ў нашых сэрцах навуку, якая выдасць плён. Яна ўчыніць так, каб наша жыццё было плённым. Д’ябал сее фальшывую навуку. Трэба пазбягаць яе, каб не трапіць у пекла. Малое зерне Божай навукі, калі мы яе прымаем, выдасць багаты плён. Калі будзем жыць Божай навукай, то, хоць мы і нязначныя, Бог праз нас будзе перамяняць свет.

Якую навуку слухаю я? Можна я веру ў фальшывую навуку д’ябла і яго вучняў? Ці сур’ёзна стаўлюся да Божай навукі? Ці веру ў тое, што вернае і штодзённае служанне Божае Слова выдасць у маім жыцці багаты плён? Ці памятаю пра тое, што праз мяне Бог хоча прынесці людзям збаўленне? Ці памятаю пра тое, якую ўзнагароду падрыхтаваў Пан для сваіх паслухмяных вучняў?

24 ліпеня

Мц 13, 44-52

Божае валадарства – гэта Божая прысутнасць у нашых сэрцах. Гэта вялікі скарб, які трэба шукаць і зна-

ходзіць з радасцю. Ён самы каштоўны з усіх зямных вартасцяў. Варта ахвяраваць усё, каб Яго знайсці.

Ці разумею, якім скарбам ёсць прысутнасць Бога ў маім сэрцы? Ці з’яўляецца мая еднасць з Богам прычынай майёй радасці і майго шчасця? Што я гатовы пакінуць, каб захаваць Божую прысутнасць у маім сэрцы? Якія справы, асобы, рэчы хочуць заняць месца Бога ў маім сэрцы? Што магу зрабіць, каб яны не перашкаджалі майёй еднасці з Богам?

31 ліпеня

Мц 14, 13-21

Езус літасцівы да людзей. Ён бачыць бяду, хваробу і голад чалавека. Ён бачыць нашыя змаганні ў тым, каб ісці за Ім. Ён мае ўладу даць жыццё чалавеку. Ён мае здольнасць прынесці ў жыццё чалавека тое, што яму, чалавеку, патрэбна.

Ці імкнуся я ісці за Езусам? А можа хаджу за фальшывымі пракокам і не маю часу, каб ісці за Хрыстам? Якім чынам я хаджу за Сынам Божым? Ці веру ў тое, што Ён з любоўю глядзіць на мае патрэбы

і праблемы? Ці размаўляю з Ім пра свае праблемы? Ці шукаю ў Езусе сэнс жыцця? Ці бяру тое, што Ён дае? Ці не марную Божую ласку?

7 жніўня

Мц 14, 22-33

Езус сваім прыкладам вучыць, што трэба маліцца. Ён вышэйшы над законамі прыроды. У еднасці з ім мы можам уздзельнічаць у “нябесных справах”. Нельга баяцца цяжкасцяў. Калі ўпадзем у бездань боязі, то толькі ў Езуса трэба шукаць паратунак. Недавер да Езусовай магутнасці – прыкмета малой веры.

Ці малюся я? Гэта размова з Богам? Ці разумею тое, што малітва вельмі неабходная для мяне? Ці бачу Божае дзеянне ў маім жыцці? Ці ўскладаю надзею на Езуса, калі сустракаюся з цяжкасцямі? Ці шукаю падтрымкі ў Бога? Ці іду за Божымі натхненнямі? Ці не марную натхнення Святога Духа праз боязь?

14 жніўня

Мц 15, 21-28

Вера – гэта давер нават тады, калі здаецца, што Бог маўчыць. Язычніца не павучае Езуса. Яна верыць у Яго даб-

рыню і давярае Яму. Яна дазваляе дзейнічаць Богу, калі Ён хоча і як Ён хоча. Яна трывала, настойліва ідзе за Ім.

Ці іду я да Езуса са сваёй бядой? А можа кр’юду на Яго, калі кажа штосьці, чаго я не разумею? Ці веру ў Яго дабрыню? Ці дазваляю Яму дзейнічаць у маім жыцці? Ці дазваляю яму рабіць са мной тое, што хоча Ён?

21 жніўня

Мц 16, 13-20

Трэба, каб кожны хрысціянін ведаў, хто такі Езус. Не так, як нам здаецца, але кім Ён ёсць на самой справе. Ён аб’явіў нам гэта. Трэба клапаціцца пра тое, каб ведаць сапраўднага Езуса, а не прыдуманнага. Толькі і выключна тады мы будзем Яго сапраўднымі вучнямі.

Кім для мяне ёсць Езус? Ці пазнаю сваю веру? Ці размаўляю з Езусам? Ці разважаю над Божым словам? Ці чытаю рэлігійную літаратуру? А можа толькі паўтараю чалавечае меркаванне пра Езуса? Ці вобрав Езуса, які я маю, не выкр’юлены бязбожнай прапагандай? Ці разумею тое, што толькі сапраўдны Езус учыніць маё жыццё сапраўдным?

Рубрыку вядзе кс. Павел Кнурэк

Дунілавічы праслаўляюць Бога

26 чэрвеня раненька абудзіліся вёска Дунілавічы і навакол-ле. Самыя актыўныя вернікі парафіі Найсвяцейшай Тройцы пасля 6-ці гадоў пачалі рыхтаваць алтары, упрыгожваць іх кветкамі. Людзі прыходзілі сем'ямі, працавалі хутка, актыўна.

На св. Імшы а 9-й гадзіне сабралася шмат парафіян, былі нават госці з замежжа. Убранства касцёла, упрыгожанага стужкамі і ружамі, стварала святочны настрой. Пасля св. Імшы вернікі разам са святаром прайшлі па мястэчку ў працэсіі Божы Цела, праслаўляючы Пана Бога і дзякуючы за бязмежную Божую любоў.

Праз усю ўрачыстасць адчувалася задума святара з'яднаць парафію ў моцную і дружную сям'ю. Для гэтага шмат чаго робіцца. Напрыклад, амаль у кожнай вёсцы ёсць свой святы апякун, а ў дзень, прысвечаны гэтаму апекуну, праходзіць

фэст. У тых вернікаў, якія не могуць даехаць у касцёл, ксёндз бывае сам разам з міністрантамі, удзяляе святыя сакрамэнты.

29 чэрвеня наш паважаны кс. Павел Самсонаў святкаваў імяніны. Жадаем яму моцнага здароўя, вялікага зямнога шчасця, радасці, плённай працы, здзяйснення мараў і задумак, апекі Маці Божай і Божыя благаўшчэня на доўгія гады жыцця і заўсёды быць з намі.

Шчыра дзякуем кс. Паўлу за слова Божыя, за дапамогу ў адраджэнні нашых счарсцвельных душ, за ўменне праводзіць такія ўрачыстасці.

Вернікі з Дунілавічаў

Шчыра віншуем кс. Аляксея Юркайця!

Ксёндз Аляксей Юркайць прыехаў да нас у Мосар у мінулым годзе. Да яго ў нашай парафіі не адно дзесяцігоддзе працаваў кс. прэлат Юзаф Булька, пасля смерці якога засталіся нявырашаныя пытанні. Іх успадчыну атрымаў малады, але энергійны, рашучы і настойлівы кс. Аляксей. Дзякуем Пану Богу і біскупу Уладзіславу, што накіраваў да нас такога адоранага Божай ласкай святара, адукаванага, працавітага і сумленнага.

Шчыра віншуем кс. Аляксея з першай гадавінай святарства, якую адзначае 25 ліпеня, а таксама з Днём нараджэння, які прыпадае на 29 ліпеня. Ад усяго сэрца жадаем яму моцнага здароўя, каб здзейсніў усе свае планы на хвалу Бога і Касцёла, якому так аддана служыць.

Парафіяне касцёла св. Ганны ў Мосары

Запрашаем у Падсвілле!

■ Кс. Андрэй Кулік

“Рэлігійнае жыццё ў Падсвіллі аднаўляецца”... Такімі словамі больш за 10 гадоў таму назад можна было ахарактарызаваць абрад асвячэння вуглавога каменя пад пабудову новага касцёла.

У далёкім ужо 2000-ым гэтая важная падзея паклала пачатак вялікім намаганням з боку святароў і вернікаў, на якія добраславіў іх тады віцебскі біскуп Уладзіслаў Блін.

І вось нарэшце здзейсніцца тое, пра што даўно марылі вернікі. 30 ліпеня 2011 года нас чакае без перабольшвання гістарычная падзея. І не толькі для католікоў, але і для ўсіх жыхароў Падсвілля: у гэты дзень адбудзецца асвячэнне новапабудаванага касцёла. Трэба адзначыць, што Бог сапраўды паказвае нам свае цуды. Бо ці не цуд гэта – захаваць веру ў сэрцы, не маючы месца, дзе б яе можна было практыкаваць, на працягу не аднаго дзесятка гадоў?

Паважаныя чытачы! Падзяліць нашу радасць і падзякаваць Богу за Яго дабрыню ў гэты дзень пры-

будуць шматлікія госці з розных куткоў нашай краіны, а таксама з-за яе межы. Узначаліць урачыстасць Сакратар Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў Польшчы Яго Эксцэленцыя Арцыбіскуп Станіслаў Будзік. Разам са сваімі вернікамі будзе маліцца і віцебскі біскуп Уладзіслаў Блін. Запрашаем і ўсіх вас наведаць 30 ліпеня Падсвілле і прыняць удзел ва ўрачыстасцях, якія пачнуцца а 12-ай гадзіне.

Духовные упражнения «Пройти лабиринт...»

Сёстры Евхаристки приглашают девушек от 16 лет принять участие в духовных упражнениях «Пройти лабиринт...»

Жизнь человека похожа на сложный лабиринт. Иисус приглашает нас не останавливаться на жизненном пути, но идти дальше к своей цели. Время совместной радости поможет показать нам направление жизни, а тихая молитва и размышления дадут возможность почувствовать нежное

прикосновение руки Пастыря, который ведёт нас среди бездорожья.

Духовные упражнения пройдут в Браславе 25-28 августа в монастыре сестёр.

С собой нужно иметь: Св. Писание, блокнот, постельные принадлежности или спальник.

Подробная информация:

С. Наталья SJE
тел. (+375)336775081;
e-mail: sje.by@mail.ru

Шчырая падзяка з Оршы

У г. Орша існуе невялікая, але багатая духоўным жыццём парафія “Беззаганнага Сэрца Марыі”. 29 мая 2011 г., у дзень нашай парафіі, прайшла вялікая урачыстасць сакрамэнту Першай Сповідзі і Першай Святой Камуніі для 12 дзяцей.

Неабходна сказаць, што свята не магло адбыцца без ініцыятывы і настойлівасці нашага ксяндза Валерыя Орсіка, без яго вялікага жадання давесці да споведзі дзяцей. Менавіта ён, працуючы ў парафіі адзін, наладзіў катэхезу дзяцей, а не маючы магчымасці займацца што тыднёва, арганізаваў замену, падрыхтаваў цікавую імпрэзу. Але, на-

пэўна, самая галоўная прычына, чаму ўсё больш людзей наведвае нашу парафію, усё-такі заключаецца ў асабе самога ксяндза Валерыя.

Шчыры дзякуй Вам, ксёндз Валерыі, і ўсім тым, хто дапамагаў у падрыхтоўцы нашых дзяцей да споведзі і Першай Камуніі, за тое, што яны змаглі прыняць Пана Бога. Жадаем Вам моцнага здароўя, каб здолелі весці сваю паству Божай дарогай, верна служыць Каталіцкаму Касцёлу. А мы, у сваю чаргу, абяцаем Вам з новымі сіламі дапамагаць у служэнні Богу, пераадолюваць усе цяжкасці ў пабудове касцёла – як будынка, так і парафіі.

Люцыя Насовіч, парафія Беззаганнага Сэрца Марыі. г. Орша

Запрашаем у Браслаў!

Кляштар Сяцёр Эўхарыстак у Браславе запрашае 21–23 кастрычніка 2011 г. на фармацыйную сустрэчу на тэму: «Уводзіны ў малітву святога Ружанды»

Праводзіць сустрэчу а. Раман Шульц OP

Сустрэчы адбываюцца ў атмасферы пустыні, маўчання і медытацыі.

У гэты час можна прыступіць да споведзі і паразмаўляць з духоўным кіраўніком.

Нашыя сустрэчы распачынаюцца ў пятніцу а 15-ай гадзіне і заканчваюцца абедам у нядзею. Харчаванне гарантуем.

Прасім узяць: нататнік, пасцельную бялізну (спальнік) і Біблію.

Колькасць месцаў абмежаваная, таму вельмі прасім загадзя наведваць пра жаданне ўдзельнічаць у сустрэчах.

Кантакт:
с. Наталля SJE +375336775081
sjeby@mail.ru
кс. Тадэвуш SDS +375295926569
sdsby@list.ru

Каталіцкі ВЕСНІК

Газета Віцебскай дыяцэзіі

Заснавальнік:

мясцовае рэлігійнае аб'яднанне «Віцебская дыяцэзія Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ»

Выдавец:

рэлігійная місія “Дабрачыннае каталіцкае таварыства Карытас” Віцебскай дыяцэзіі Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ

Галоўны рэдактар: кс. Віктар Місевіч

Тэхнічны рэдактар:

Дзмітрый Лупач

Карэктары:

Алена Пажога, Таццяна Смоткіна, Хрысціна Татарчук, Юрась Бабіч

Газета набрана і зьявілася на настольна-выдавецкім комплексе рэдакцыі газеты «Каталіцкі Вестник», перададзена па каналах сувязі і надрукавана ў УПП «Віцебская абласная друкарня», г. Віцебск, вул. Шчарбакова-Набарэжная, 4. Заказ 5381

Выходзіць адзін раз на месяц на беларускай і рускай мовах. Тыраж 2500 экз. Аб'ём 2 друкаваныя аркушы, фармат А3. Афісны друк. Падпісана ў друк 11.07.2011 г. у 13.34

Юрыдычны адрас: 210041, г. Віцебск, вул. Чкалава, д. 52, корпус 1
Тэл./факс: 8(0212)25-29-31
Адрас для карэспандэнцыі: 211730, вул. Кірава, д. 6, г.п. Бягомль, Докшыцкі р-н, Віцебская вобл.
Тэл.: 8(02157)3-30-44
e-mail: katalickivesnik@gmail.com